

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a noua)

4 februarie 2016(*)

„Ajutoare de stat – Legislație fiscală germană privind reportarea pierderilor în anii fiscali următori (Sanierungsklausel) – Decizie prin care ajutorul este declarat incompatibil cu piața internă – Acțiune în anulare – Afectare individuală – Admisibilitate – Noțiunea de ajutor de stat – Caracter selectiv – Natura și economia regimului fiscal”

În cauza T-287/11,

Heitkamp BauHolding GmbH, cu sediul în Herne (Germania), reprezentată inițial de W. Niemann, de M. Kiera-Nöllen și de S. Geringhoff, ulterior de W. Niemann, de S. Geringhoff și de P. Dodos, avocați,

reclamantă,

susținută de

Republica Federală Germania, reprezentată de T. Henze și de K. Petersen, în calitate de agenți,

intervenientă,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată inițial de R. Lyal, de T. Maxian Rusche și de M. Adam, ulterior de R. Lyal, de T. Maxian Rusche și de C. Egerer, în calitate de agenți,

pârâtă,

având ca obiect o cerere de anulare a Deciziei 2011/527/UE a Comisiei din 26 ianuarie 2011 privind ajutorul de stat acordat de Germania C 7/10 (ex CP 250/09 și NN 5/10) – Schema privind reportarea fiscală a pierderilor în cazul restructurării societăților aflate în dificultate (Legea privind impozitul pe profit, „KStG, Sanierungsklausel”) (JO L 235, p. 26),

TRIBUNALUL (Camera a noua),

compus din domnii G. Berardis, președinte, O. Czúcz și A. Popescu (raportor), judecători,

grefier: doamna K. Andová, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 8 iulie 2015,

pronunță prezenta

Hotărâre

Cadrul juridic național

Regula reportării pierderilor

1 În Germania, în temeiul articolului 10d alineatul 2 din Legea privind impozitul pe venit (Einkommensteuergesetz), există posibilitatea ca pierderile înregistrate într-un an fiscal să fie reportate în anii fiscali următori, ceea ce înseamnă că pierderile în discuție pot fi deduse din veniturile impozabile din anii următori (în continuare, „regula reportării pierderilor”).

2 În temeiul articolului 8 alineatul 1 din Legea privind impozitul pe profit (Körperschaftsteuergesetz, denumit în continuare „KStG”), regula reportării pierderilor se aplică și întreprinderilor supuse impozitului pe profit.

Regula nevalorificării pierderilor

3 Posibilitatea reportării pierderilor a condus la achiziționarea, în vederea unei economii de impozit, a unor „societăți fictive”, cu alte cuvinte, întreprinderi care își încetaseră de un anumit timp orice activitate comercială, însă care dispuneau în continuare de reportări ale unor pierderi (operațiuni cunoscute sub numele „Mantelkauf”).

4 În anul 1997, pentru a împiedica achiziționarea de „societăți fictive”, legiuitorul german a introdus articolul 8 alineatul 4 din KStG (denumit în continuare „fosta regulă a nevalorificării pierderilor”). Această dispoziție a limitat reportarea pierderilor la întreprinderile identice din punct de vedere juridic și economic cu întreprinderile care au înregistrat pierderi. Potrivit acestei dispoziții, societățile nu erau considerate identice din moment ce se transfera mai mult de jumătate din acțiunile unei societăți de capital, iar societatea de capital își continua sau își relua activitatea comercială prin intermediul unor active în cea mai mare parte noi.

5 Fosta regulă a nevalorificării pierderilor prevedea însă o excepție, menționată la articolul 8 alineatul 4 a treia teză din KStG, potrivit căreia identitatea economică exista, astfel încât nu se aplica nevalorificarea pierderilor în cazul unei „restructurări” a societății care făcea obiectul achiziționării. Această situație apărea în două cazuri: pe de o parte, atunci când aportul de active noi era destinat exclusiv restructurării întreprinderii aflate la originea deducerii reziduale a pierderilor, iar entitatea continua activitățile acestei întreprinderi în următorii cinci ani la o scară comparabilă cu cea a perspectivei de ansamblu a situației sale economice și, pe de altă parte, atunci când cumpărătorul, în loc să contribuie cu active noi, compensa pierderile suportate de întreprinderea care a înregistrat pierderi.

6 În anul 2008, Legea privind reformarea regimului de impozitare a întreprinderilor (Unternehmensteuerreformgesetz) a abrogat fosta regulă a nevalorificării pierderilor și a introdus în KStG un nou articol 8c alineatul 1 (denumit în continuare „regula nevalorificării pierderilor”). Această dispoziție limitează posibilitatea reportării pierderilor în cazul achiziționării a 25 % sau mai mult din părțile sociale ale unor societăți (în continuare, „achiziție prejudiciabilă de titluri de participare”). Mai precis, noua dispoziție prevede că, în primul rând, în cazul unui transfer de 25-50 % din capitalul subscris, din drepturile care decurg din calitatea de asociat, din drepturile de participare sau din drepturile de vot în cadrul unei societăți în intervalul de cinci ani care urmează transferului, pierderile neutilizate își pierd valoarea proporțional cu modificarea efectuată, exprimată procentual, și că, în al doilea rând, pierderile neutilizate nu mai sunt deductibile dacă peste 50 % din capitalul subscris, din drepturile care decurg din calitatea de asociat, din drepturile de participare sau din drepturile de vot în cadrul unei societăți sunt transferate unui cumpărător.

7 Inițial, noua regulă a nevalorificării pierderilor nu a prevăzut nicio excepție. Cu toate acestea, autoritățile fiscale aveau posibilitatea, într-o situație de achiziție prejudiciabilă de titluri de participare care viza restructurarea unor întreprinderi aflate în dificultate, să acorde scutiri de impozit pentru motive de echitate, în temeiul Decretului privind restructurarea din 27 martie 2003 al Ministerului Finanțelor german (denumit în continuare „decretul privind restructurarea”).

Clauza de restructurare

8 În luna septembrie 2007, guvernul german a prezentat în Bundestag (camera inferioară a parlamentului federal) un proiect de lege, cunoscut sub numele „legea MoRaKG”, referitoare la condițiile generale ce reglementează investițiile de capital, care prevedea, printre altele, o derogare de la regula nevalorificării pierderilor.

9 Ca urmare a notificării proiectului de lege în discuție în temeiul articolului 108 alineatul (3) TFUE, Comisia Europeană a interzis derogarea avută în vedere, calificând ajutorul de stat ca fiind incompatibil cu piața internă, prin Decizia 2010/13/CE din 30 septembrie 2009 cu privire la schema de ajutor C 2/09 (ex N 221/08 și N 413/08) pe care Germania intenționează să o acorde pentru modernizarea condițiilor generale pentru investițiile de capital (JO 2010, L 6, p. 32).

10 În luna iunie 2009, Legea privind scutirile de la plata contribuțiilor cetățenilor la asigurarea de sănătate (Bürgerentlastungsgesetz Krankenversicherung) a introdus în KStG articolul 8c alineatul 1a (în continuare, „clauza de restructurare” sau „măsura în litigiu”), potrivit căruia reportarea pierderilor este posibilă în continuare dacă achiziționarea unei întreprinderi aflate în dificultate se realizează în scopuri de restructurare. În temeiul acestei clauze, o entitate poate recurge la reportarea pierderilor și în cazul unei achiziții prejudiciabile de titluri de participare, în următoarele condiții:

- a) achiziția de părți sociale se realizează în scopul restructurării societății;
- b) la momentul achiziției, întreprinderea este în insolvență sau acumulează datorii excesive ori se află sub amenințarea insolvenței sau a unor datorii excesive;
- c) structurile esențiale ale întreprinderii sunt menținute, ceea ce presupune:
 - că entitatea a încheiat un contract între conducere și angajați cuprinzând o reglementare privind locurile de muncă
 - sau că 80 % dintre locurile de muncă (în raport cu costul salarial mediu anual) sunt menținute în primii cinci ani de la achiziția de părți sociale
 - sau că, în primele 12 luni, are loc un aport de active semnificative sau se anulează obligațiile care prezintă încă valoare; aportul de active semnificative implică o situație în care noile active reprezintă cel puțin 25 % din patrimoniul precedentului an comercial; performanța societății de capital în cadrul unei perioade de trei ani de la aportul de active noi diminuează valoarea activelor constituite ca aport;
- d) în termen de cinci ani de la achiziția de active nu se schimbă sectorul de activitate;
- e) la momentul achiziției de active, activitatea întreprinderii nu era sistată.

11 Clauza de restructurare a intrat în vigoare la 10 iulie 2009, cu efect retroactiv de la 1 ianuarie 2008, cu alte cuvinte, la aceeași dată de intrare în vigoare a regulii nevalorificării pierderilor.

Clauza privind rezervele latente și clauza privind grupurile de întreprinderi

12 În luna decembrie 2009, Legea privind accelerarea creșterii economice (Wachstumsbeschleunigungsgesetz) a introdus, începând cu 1 ianuarie 2010, două noi excepții de la regula nevalorificării pierderilor, și anume, pe de o parte, articolul 8c alineatul 1 a cincea teză din KStG (în continuare, „clauza privind grupurile de întreprinderi”) și, pe de altă parte, articolul 8c alineatul 1 a șasea teză din KStG (în continuare, „clauza privind rezervele latente”).

13 Clauza privind grupurile de întreprinderi prevede că pierderile continu să fie reportate în cazul tuturor restructurărilor realizate exclusiv într-un grup de întreprinderi la conducerea căruia se află o singură persoană sau o singură societate care deține toate acțiunile.

14 Clauza privind rezervele latente prevede că pierderile continu să fie reportate în măsura în care, cu ocazia unei achiziții prejudiciabile de titluri de participare, aceste pierderi corespund unor rezerve latente ale capitalului de funcționare al societății, prin „rezerve latente” înțelegându-se valoarea constituită din diferența dintre capitalul propriu, astfel cum rezultă, în ansamblu, din calculul fiscal al beneficiilor, pe de o parte, și valoarea acțiunilor societății care corespunde acestui capital propriu, pe de altă parte.

Situația de fapt

15 Reclamanta, Heitkamp BauHolding GmbH, este o societate care din anul 2008 se afla în situația unui risc de insolvență și necesită restructurarea.

16 La 20 februarie 2009, societatea-mamă a reclamantei, Heitkamp KG, a cumpărat acțiunile reclamantei în vederea fuziunii dintre cele două societăți.

17 La data operațiunii în discuție, reclamanta îndeplinea condițiile de aplicare a clauzei de restructurare, astfel cum reiese din informarea obligatorie emisă de Finanzamt Herne (Administrația fiscală Herne) din 11 noiembrie 2009 (denumită în continuare „informarea obligatorie”).

18 În plus, la 29 aprilie 2010, reclamanta a primit de la administrația fiscală o decizie de plată anticipată referitoare la impozitul pe profit pentru exercițiul fiscal al anului 2009, care ținea seama de pierderile reportate în temeiul clauzei de restructurare.

19 În urma deciziei Comisiei de a deschide procedura oficială de investigare (a se vedea punctul 25 de mai jos), prin scrisoarea din 30 aprilie 2010, Ministerul Finanțelor german a dat dispoziții ca administrația fiscală să nu mai aplice clauza de restructurare.

20 Prin urmare, la 27 decembrie 2010, decizia de plată anticipată a fost înlocuită printr-o nouă decizie de plată anticipată referitoare la impozitul pe profit pentru exercițiul fiscal al anului 2009, care nu mai lua în considerare clauza de restructurare. În luna ianuarie 2011, reclamanta a primit decizii de plată anticipată referitoare la impozitul pe profit pentru exerciții fiscale ulterioare sau pentru alte impozite și taxe, care, de asemenea, nu luau în considerare clauza de restructurare.

21 La 1 aprilie 2011, reclamanta a primit deciziile de impunere referitoare la impozitul pe profit și la impozitul profesional de bază pentru exercițiul fiscal al anului 2009. Ca urmare a neaplicării clauzei de restructurare, reclamanta nu a fost în măsură să raporteze pierderile existente la 31

decembrie 2008.

22 La 19 aprilie 2011, administrația fiscală a anulat informarea obligatorie.

23 La 22 iulie 2011, Republica Federală Germania a comunicat Comisiei, în conformitate cu dispozițiile deciziei atacate (a se vedea punctul 31 de mai jos), lista întreprinderilor care au beneficiat de măsura în litigiu. Numele reclamantei figurează în această listă printre întreprinderile în cazul cărora au fost anulate informările obligatorii privind aplicarea clauzei de restructurare.

24 Reclamanta a formulat cereri de atac împotriva deciziilor de plată anticipată și împotriva deciziilor de impunere susmenționate la administrația fiscală și la instanțele fiscale competente. Prin ordonanța din 1 august 2011, Finanzgericht Münster (Tribunalul Financiar din Münster) a acordat suspendarea executării deciziilor susmenționate.

Procedura administrativă

25 Prin scrisorile din 5 august 2009 și din 30 septembrie 2009, Comisia a solicitat Republicii Federale Germania informații cu privire la articolul 8c din KStG. Autoritățile germane au răspuns la această solicitare prin scrisorile din 20 august 2009 și din 5 noiembrie 2009. Prin Decizia din 24 februarie 2010 (JO C 90, p. 8, denumită în continuare „decizia de deschidere”), Comisia a inițiat procedura oficială de investigare prevăzută la articolul 108 alineatul (2) TFUE privind ajutorul de stat C 7/10 (ex NN 5/10).

26 În urma publicării deciziei de deschidere în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, la 8 aprilie 2010, părțile interesate au fost invitate să își prezinte observațiile. Autoritățile germane au răspuns la această invitație prin scrisoarea din 9 aprilie 2010.

27 La 9 aprilie 2010 și la 3 iunie 2010 s-au desfășurat două reuniuni între serviciile Comisiei și reprezentanții Republicii Federale Germania. Aceasta din urmă a transmis informații suplimentare la 2 iulie 2010. Comisia nu a primit observații de la terții interesați.

Decizia atacată

28 La 26 ianuarie 2011, Comisia a adoptat Decizia 2011/527/UE privind ajutorul de stat acordat de Germania C 7/10 (ex CP 250/09 și NN 5/10) – Schema privind reportarea fiscală a pierderilor în cazul restructurării societăților aflate în dificultate (Legea privind impozitul pe profit, „KStG, Sanierungsklausel”) (JO L 235, p. 26, denumită în continuare „decizia atacată”).

29 În primul rând, Comisia a calificat clauza de restructurare drept ajutor de stat.

30 *Primo*, Comisia a arătat că posibilitatea acordată de guvernul german anumitor întreprinderi de a-și reduce sarcina fiscală prin reportarea pierderilor determina o pierdere de venituri la bugetul de stat și, așadar, era acordată din resurse de stat. Comisia a adăugat că ajutorul era acordat în temeiul unei legi și că, prin urmare, era imputabil statului.

31 *Secundo*, Comisia a considerat că clauza de restructurare institua o excepție de la regula generală care prevede nevalorificarea pierderilor ce nu au fost utilizate de societăți al căror acționariat fusese modificat. Prin urmare, clauza menționată era susceptibilă să confere un avantaj selectiv întreprinderilor care îndeplineau condițiile pentru a beneficia de aceasta, avantaj care nu era justificat de natura sau de economia generală a regimului de impozitare. Astfel, în opinia Comisiei, clauza de restructurare urmărea combaterea problemelor cauzate de criza economică și financiară, ceea ce constituia un obiectiv exterior regimului de impozitare.

32 *Tertio*, Comisia a constatat că clauza de restructurare se aplica în toate sectoarele

economiei germane și c? acestea erau reprezentate aproape în totalitate pe pie?e concuren?iale și în care aveau loc schimburi comerciale între statele membre. În consecin??, m?sura putea fi susceptibil? s? afecteze schimburile comerciale dintre statele membre sau s? denatureze concuren?a ori s? amenin?e s? denatureze concuren?a. Mai mult, întrucât toate întreprinderile poten?ial beneficiare erau întreprinderi aflate în dificultate, în sensul Liniilor directoare privind ajutorul de stat pentru salvarea și restructurarea întreprinderilor aflate în dificultate (JO 2004, C 244, p. 2, Edi?ie special?, 08/vol. 4, p. 187), niciuna dintre acestea nu era vizat? în sensul Regulamentului (CE) nr. 1998/2006 al Comisiei din 15 decembrie 2006 privind aplicarea articolelor 87 și 88 [CE] referitor la ajutoarele *de minimis* (JO L 379, p. 5, Edi?ie special?, 08/vol. 5, p. 96).

33 În al doilea rând, Comisia a analizat dac? m?sura putea fi considerat? compatibil? cu pia?a intern? și a concluzionat c? ajutoarele pentru anumi?i beneficiari puteau fi autorizate sub forma unui quantum limitat al ajutorului, compatibil cu pia?a intern?, în m?sura în care îndeplineau toate condi?iile prev?zute de o schem? de ajutoare german? pe care Comisia o aprobase în sensul Cadrului comunitar temporar pentru m?surile de ajutor de stat de sprijinire a accesului la finan?are în contextul actualei crize financiare și economice (JO 2009, C 83, p. 1). În schimb, Comisia a exclus compatibilitatea clauzei de restructurare cu pia?a intern? în temeiul Liniilor directoare privind ajutorul de stat pentru salvarea și restructurarea întreprinderilor aflate în dificultate, al Liniilor directoare privind ajutoarele de stat regionale pentru perioada 2007-2013 (JO 2006, C 54, p. 13, Edi?ie special?, 08/vol. 4, p. 231) și al Orient?rilor comunitare privind ajutorul de stat pentru protec?ia mediului (JO 2008, C 82, p. 1), precum și în raport cu articolul 107 alineatul (3) TFUE.

34 În al treilea rând, Comisia a dispus ca Republica Federal? Germania s? întreprind? toate m?surile necesare pentru a recupera de la beneficiari ajutorul acordat ilegal. În plus, Republica Federal? Germania trebuia s? întocmeasc? o list? cu întreprinderile care au beneficiat de ajutor începând cu 1 ianuarie 2008. Comisia a precizat de asemenea c? data scaden?ei anuale a impozitului pe profit constituia data pertinent? la care ajutorul respectiv a fost pus la dispozi?ia beneficiarului și c? valoarea ajutorului care urma s? fie recuperat trebuia calculat? în func?ie de declara?iile de impunere ale întreprinderilor în cauz?. Potrivit Comisiei, valoarea ajutorului corespundea diferen?ei dintre quantumul impozitului care ar fi trebuit s? fie pl?tit în cazul neaplic?rii clauzei de restructurare și impozitul pl?tit efectiv dup? aplicarea acestei clauze.

35 Partea dispozitiv? a deciziei atacate are urm?torul cuprins:

„Articolul 1

Ajutorul acordat în Germania în temeiul articolului 8c alineatul (1a) din [KStG], cu înc?lcarea articolului 108 alineatul (3) TFUE, este incompatibil cu pia?a comun?.

Articolul 2

Ajutoarele individuale acordate în temeiul reglement?rii men?ionate la articolul 1 sunt compatibile cu pia?a comun? în temeiul articolului 107 alineatul (3) litera (b) din TFUE, conform interpret?rii din cadrul comunitar temporar, în m?sura în care valoarea ajutorului nu dep??ește 500 000 [de euro], beneficiarul nu avea la 1 iulie 2008 statut de întreprindere în dificultate și dac? sunt îndeplinite toate celelalte condi?ii în sensul punctului 4.2.2 din cadrul comunitar temporar și din decizia de aprobare a reglement?rii privind ajutorul de stat aplicabile în Germania.

Articolul 3

Ajutoarele individuale acordate în temeiul reglement?rii men?ionate la articolul 1, care îndeplinesc la momentul acord?rii condi?iile unei reglement?ri privind ajutorul de stat aprobate de Comisie în baza unui temei juridic diferit de Regulamentul [(CE) nr. 800/2008 al Comisiei din 6 august 2008

de declarare a anumitor categorii de ajutoare compatibile cu piața comună în aplicarea articolelor 87 [CE] și 88 [CE] (Regulament general de exceptare pe categorii de ajutoare) (JO L 214, p. 3)], de Orientările privind ajutoarele de stat regionale sau de Liniile directe privind ajutoarele de stat pentru cercetare, dezvoltare și inovare [(JO 2006, C 323, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 5, p. 9)] și care nu exclude întreprinderea în dificultate ca beneficiar potențial de ajutor, sunt compatibile cu piața comună până la limita maximă aplicabilă pentru această formă de ajutor.

Articolul 4

(1) Germania abrogă reglementarea privind ajutorul de stat menționat la articolul 1.

(2) Germania recuperează de la beneficiari ajutoarele incompatibile, acordate în temeiul reglementării menționate în articolul 1.

[...]

Articolul 6

(1) Germania pune la dispoziția Comisiei în termen de două luni de la comunicarea prezentei decizii următoarele informații:

(a) lista beneficiarilor care au încasat ajutoare în temeiul reglementării menționate la articolul 1, precum și valoarea totală a ajutoarelor încasate de fiecare dintre aceștia în temeiul reglementării respective;

[...]"

Procedura și concluziile părților

36 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 6 iunie 2011, reclamanta a introdus prezenta acțiune.

37 Prin înscrisul separat depus la grefa Tribunalului la 16 septembrie 2011, Comisia a ridicat o excepție de inadmisibilitate în temeiul articolului 114 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului din 2 mai 1991. Reclamanta a depus observațiile cu privire la această excepție la 20 octombrie 2011.

38 Prin înscrisul depus la grefa Tribunalului la 29 august 2011, Republica Federală Germania a formulat o cerere de intervenție în prezenta procedură în susținerea concluziilor reclamantei. Prin Ordonanța din 5 octombrie 2011, președintele Camerei a doua a Tribunalului a admis această intervenție. Republica Federală Germania a depus memoriul în intervenție, limitat la admisibilitate, iar celelalte părți au depus observațiile cu privire la acest memoriu în termenele acordate.

39 Întrucât compunerea camerelor Tribunalului a fost modificată, judecătorul raportor a fost repartizat la Camera a opta, cîreia, în consecință, i-a fost atribuită prezenta cauză.

40 Prin Ordonanța din 30 ianuarie 2012, președintele Camerei a opta a dispus, la cererea reclamantei, suspendarea procedurii până la 4 septembrie 2012.

41 Întrucât compunerea camerelor Tribunalului a fost modificată, judecătorul raportor a fost repartizat la Camera a noua, cîreia, în consecință, i-a fost atribuită prezenta cauză.

42 Prin Ordonanța Tribunalului (Camera a noua) din 21 mai 2014, excepția de inadmisibilitate

a fost unit? cu fondul, în conformitate cu articolul 114 alineatul (4) din Regulamentul de procedur? din 2 mai 1991.

43 La 3 iulie 2014, Comisia a depus memoriul în ap?rare. Reclamanta a depus replica la 15 august 2014, iar Comisia a depus duplica la 13 decembrie 2014.

44 La 21 august 2014, Republica Federal? Germania a depus memoriul în interven?ie, iar celelalte p?r?i au depus observa?iile cu privire la acest memoriu în termenele acordate.

45 La 19 mai 2015, în cadrul m?surilor de organizare a procedurii prev?zute la articolul 64 din Regulamentul de procedur? din 2 mai 1991, Tribunalul (Camera a noua) a adresat p?r?ilor întreb?ri scrise, la care au r?spuns în termenele acordate.

46 Pledoariile p?r?ilor ?i r?spunsurile acestora la întreb?rile adresate de Tribunal au fost ascultate în ?edin?a din 8 iulie 2015.

47 Reclamanta, sus?inut? de Republica Federal? Germania, solicit? Tribunalului:

- respingerea excep?iei de inadmisibilitate ridicate de Comisie;
- anularea deciziei atacate;
- obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecat?.

48 Comisia solicit? Tribunalului:

- respingerea ac?iunii ca inadmisibil? ?i, cu titlu subsidiar, ca nefondat?;
- obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecat?.

În drept

Cu privire la admisibilitatea ac?iunii

49 În sus?inerea excep?iei de inadmisibilitate, Comisia arat? c? prezenta ac?iune este inadmisibil? deoarece reclamanta nu a demonstrat nici c? au fost îndeplinite condi?iile prev?zute la articolul 263 al patrulea paragraf TFUE, nici c? a avut un interes de a exercita ac?iunea.

Cu privire la calitatea procesual? activ?, în sensul articolului 263 al patrulea paragraf TFUE

50 În primul rând, Comisia contest? calitatea procesual? activ? a reclamantei, întrucât aceasta nu ar fi vizat? individual de decizia atacat?.

51 Comisia arat? c? reclamanta nu este un beneficiar efectiv al ajutoarelor individuale acordate în temeiul clauzei de restructurare ?i în privin?a c?rora a dispus recuperarea. Astfel, datoria fiscal? ar fi stabilit? în mod obligatoriu din punct de vedere juridic doar prin intermediul unei decizii de impunere, în conformitate cu articolul 155 alineatul 1 din Codul fiscal german.

52 În lipsa unei decizii de impunere care ar fi stabilit datoria sa fiscal? pe baza m?surii în litigiu, reclamanta nu î?i poate întemeia afectarea individual? nici pe declara?ii de plat? anticipat?, nici pe inform?ri obligatorii. Mai mult, reclamanta nu se poate prevala de calitatea de persoan? interesat? în sensul articolului 108 alineatul (2) TFUE. În aceast? privin??, Comisia face o diferen?iere între faptul generator al unui impozit ?i data scaden?ei acestuia ?i sus?ine c? doar constatarea, având for?? juridic? obligatorie, a unei reduceri a datoriei fiscale printr?o decizie de impunere ar fi întemeiat afectarea individual? a reclamantei.

53 În aceste împrejur?ri, decizia atacat? nu ar dispune rambursarea unui ajutor acordat deja reclamantei, ci ar l?sa administra?iei na?ionale sarcina de a deduce efectele, prin intermediul unor decizii de impunere, rezultate din incompatibilitatea schemei de ajutor cu pia?a intern?. Aceste decizii de impunere ar putea fi atacate la instan?a na?ional?, precum în spe??. iar Finanzgericht a suspendat executarea deciziilor de impunere în discu?ie.

54 În al doilea rând, Comisia subliniaz? c? ac?iunea nu este admisibil? nici în temeiul celei de a treia ipoteze vizate la articolul 263 al patrulea paragraf TFUE, întrucât decizia atacat? cuprinde m?suri de executare, respectiv emiterea unei decizii de impunere.

55 Reclamanta, sus?inut? de Republica Federal? Germania, arat? c? ac?iunea este admisibil?.

56 Potrivit articolului 263 al patrulea paragraf TFUE, „[o]rice persoan? fizic? sau juridic? poate formula [...] o ac?iune împotriva actelor al c?ror destinatar este sau care o privesc direct ?i individual, precum ?i împotriva actelor normative care o privesc direct ?i care nu presupun m?suri de executare”.

57 Trebuie amintit, cu titlu introductiv, c? reclamanta nu este destinatarul deciziei atacate, care are drept unic destinatar Republica Federal? Germania.

58 Trebuie s? se arate de asemenea c?, întrucât, prin articolul 4 din decizia atacat?, Republica Federal? Germania este obligat? s? anuleze ?i s? recupereze de la beneficiari ajutorul vizat la articolul 1 din decizia men?ionat?, reclamanta trebuie considerat? ca fiind direct vizat? de aceast? decizie. Astfel, în spe?? sunt îndeplinite cele dou? criterii ale afect?rii directe rezultate din jurispruden??, ?i anume, în primul rând, faptul ca actul în discu?ie s? produc? în mod direct efecte asupra situa?iei juridice a reclamantei ?i, în al doilea rând, faptul ca acest act s? nu îng?duie nicio putere de apreciere destinatarilor îns?rcina?i cu punerea sa în aplicare (a se vedea în acest sens Hot?rârea din 17 septembrie 2009, Comisia/Koninklijke FrieslandCampina, C?519/07 P, Rep., EU:C:2009:556, punctul 48 ?i jurispruden?a citat?). În definitiv, Comisia nu formuleaz? nicio obiec?iune în aceast? privin??.

59 Odat? demonstrat? afectarea direct? a reclamantei, trebuie s? se verifice dac? reclamanta este în egal? m?sur? vizat? individual de decizia atacat?, f?r? a fi necesar, în caz afirmativ, s? se verifice dac? decizia atacat? constituie un act normativ care nu presupune m?suri de executare.

60 Potrivit unei jurispruden?e constante, alte subiecte decât destinatarii unei decizii nu pot pretinde c? aceasta le prive?te în mod individual decât dac? aceast? decizie le afectează în considerarea anumitor calit??i care le sunt specifice sau a unei situa?ii de fapt care le caracterizează în raport cu orice alt? persoan? ?i, ca urmare a acestui fapt, le individualizează într?un mod analog celui al destinatarului (Hot?rârea din 15 iulie 1963, Plaumann/Comisia, 25/62, Rec., EU:C:1963:17, p. 223, Hot?rârea din 9 iunie 2011, Comitato „Venezia vuole vivere” ?i al?ii/Comisia, C?71/09 P, C?73/09 P ?i C?76/09 P, Rep., EU:C:2011:368, punctul 52, ?i Hot?rârea din 19 decembrie 2013, Telefónica/Comisia, C?274/12 P, Rep., EU:C:2013:852, punctul 46).

61 Prin urmare, o întreprindere nu poate, în principiu, să introducă o acțiune în anularea unei decizii a Comisiei care interzice o schemă de ajutoare sectorială dacă nu este vizată de această decizie decât în temeiul apartenenței sale la sectorul în cauză și al calității sale de potențial beneficiar al schemei respective. Astfel, o asemenea decizie se prezintă, față de această întreprindere, ca o măsură cu aplicabilitate generală care se aplică unor situații determinate în mod obiectiv și produce efecte juridice în privința unei categorii de persoane avute în vedere în mod general și abstract (a se vedea Hotărârea din 29 aprilie 2004, Italia/Comisia, C-298/00 P, Rec., EU:C:2004:240, punctul 37 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 11 iunie 2009, Acegas/Comisia, T-309/02, Rep., EU:T:2009:192, punctul 47 și jurisprudența citată). În această privință, posibilitatea de a determina, cu o precizie mai mare sau mai mică, numărul sau chiar identitatea subiectelor cărora li se aplică o măsură nu presupune în niciun caz că aceste subiecte trebuie considerate ca fiind vizate în mod individual de această măsură, atât timp cât această aplicare se realizează pe baza unei situații obiective de drept sau de fapt definite în actul în cauză (Hotărârea Telefónica/Comisia, punctul 60 de mai sus, EU:C:2013:852, punctul 47).

62 În schimb, atunci când o decizie afectează un grup de persoane care erau identificate sau identificabile la momentul în care acest act a fost adoptat în funcție de criterii specifice membrilor acestui grup, aceste persoane pot fi vizate individual de actul respectiv, în măsura în care acestea fac parte dintr-un cerc restrâns de operatori economici (Hotărârea din 17 ianuarie 1985, Piraiki-Patraiki și alții/Comisia, 11/82, Rec., EU:C:1985:18, punctul 31, Hotărârea din 22 iunie 2006, Belgia și Forum 187/Comisia, C-182/03 și C-217/03, Rec., EU:C:2006:416, punctul 60, și Hotărârea Comisia/Koninklijke FrieslandCampina, punctul 58 de mai sus, EU:C:2009:556, punctul 54).

63 În lumina acestei jurisprudențe trebuie să se verifice dacă, având în vedere situația sa de fapt și de drept, reclamanta trebuie considerată ca fiind vizată individual de decizia atacată.

64 Cu titlu introductiv, contrar argumentelor reclamantei, trebuie să se excludă ipoteza că această calitate de persoană „interesată”, în sensul articolului 108 alineatul (2) TFUE, poate să acorde reclamantei beneficiul unui statut specific, de natură să caracterizeze afectarea sa individuală, cu atât mai mult cu cât ea nu a exercitat drepturile procedurale care decurg din această calitate, în special dreptul de a prezenta observații în cadrul procedurii oficiale de investigare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 decembrie 2005, Comisia/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, C-78/03 P, Rec., EU:C:2005:761, punctul 37).

65 În ceea ce privește afectarea individuală, în sensul Hotărârii Plaumann/Comisia, punctul 60 de mai sus (EU:C:1963:17), trebuie să se arate că situația de fapt și de drept în care se află reclamanta este caracterizată de elementele menționate mai jos.

66 În primul rând, la momentul încheierii exercițiului fiscal al anului 2009 și, așadar, înainte de deschiderea procedurii inițiate de Comisie, reclamanta dispunea de dreptul de a reporta pierderile în temeiul reglementării germane, ca urmare a îndeplinirii condițiilor prevăzute de clauza de restructurare.

67 În al doilea rând, în cursul anului 2009, reclamanta a realizat profit impozabil din care ar fi dedus pierderile reportate în temeiul clauzei de restructurare.

68 Aceste împrejurări au fost atestate de administrația fiscală germană prin intermediul informării obligatorii și al declarației de plată anticipată privind impozitul pe profit pentru exercițiul fiscal al anului 2009, care au luat în considerare pierderile reportate în temeiul clauzei de restructurare (a se vedea punctele 17 și 18 de mai sus). În plus, faptul că a primit informarea obligatorie a presupus ulterior înscrierea reclamantei pe lista comunicată Comisiei de autoritățile

germane, în temeiul articolului 6 litera alineatul (1) litera (b) din decizia atacată.

69 Prin urmare, în temeiul reglementării germane, era cert că, la momentul închiderii exercițiului fiscal al anului 2009, reclamanta a realizat o economie de impozit, pe care de altfel era în măsură să îl cuantifice cu precizie. Astfel, întrucât autoritățile germane nu dispun de nicio marjă de apreciere în privința aplicării măsurii în litigiu, realizarea acestei economii de impozit, pe calea plății unui impozit redus, nu era decât o chestiune de timp, potrivit normelor de aplicare a regimului de impozitare. Așadar, reclamanta dispunea de un drept dobândit, atestat de autoritățile germane înainte de adoptarea deciziei de deschidere, iar ulterior a deciziei atacate, privind aplicarea acestei economii de impozit care, în lipsa acestor decizii, s-ar fi concretizat prin emiterea unei decizii de impunere prin care erau autorizate reportarea pierderilor și înregistrarea în consecință a acestora în bilanș. Din această cauză, reclamanta a putut fi identificată în mod facil de autoritățile germane și de Comisie.

70 În consecință, reclamanta nu poate fi considerată doar o întreprindere vizată de decizia atacată din cauza apartenenței sale la sectorul în discuție și din cauza calității sale de potențial beneficiar, ci, dimpotrivă, trebuie să fie considerată că face parte dintr-un cerc închis de operatori economici care au fost identificați sau cel puțin au putut fi identificați în mod facil la momentul adoptării deciziei atacate, în sensul Hotărârii Plaumann/Comisia, punctul 60 de mai sus (EU:C:1963:17) (a se vedea de asemenea prin analogie Hotărârea Belgia și Forum 187/Comisia, punctul 62 de mai sus, EU:C:2006:416, punctul 63, Hotărârea Comisia/Koninklijke FrieslandCampina, punctul 58 de mai sus, EU:C:2009:556, punctul 57, Hotărârea Comitato „Venezia vuole vivere” și alții/Comisia, punctul 60 de mai sus, EU:C:2011:368, punctul 56, și Hotărârile din 27 februarie 2014, Stichting Woonpunt și alții/Comisia, C-132/12 P, Rep., EU:C:2014:100, punctele 59-61, și Stichting Woonlinie și alții/Comisia, C-133/12 P, Rep., EU:C:2014:105, punctele 46-48).

71 Această concluzie nu este repusă în discuție de faptul că, în urma deciziei de deschidere, iar ulterior a deciziei atacate, autoritățile germane au adoptat măsuri prin care s-a urmărit neaplicarea clauzei de restructurare, printre care în special anularea informării obligatorii și emiterea unei decizii de impunere pentru impozitul pe profit aferent exercițiului fiscal al anului 2009, care nu mai ținea seama de pierderile reportate în temeiul cauzei de restructurare (a se vedea punctul 21 de mai sus).

72 Astfel, autoritățile germane au decis să suspende aplicarea clauzei de restructurare, fără însă a recurge la abrogarea acesteia, și să emită o decizie de impunere fără a aplica această clauză, tocmai în scopul de a se conforma deciziei de deschidere și deciziei atacate. Prin urmare, în cadrul examinării admisibilității acțiunii ce vizează contestarea deciziei atacate, prin intermediul creia Comisia a concluzionat că măsura în litigiu constituia un ajutor de stat și a constatat incompatibilitatea acesteia cu piața internă, Comisia nu poate obține un avantaj din faptul că autoritățile germane au luat imediat toate măsurile necesare pentru asigurarea conformității cu decizia menționată, în așteptarea soluționării unei eventuale acțiuni îndreptate împotriva acesteia.

73 Această concluzie nu poate fi repusă în discuție nici prin jurisprudența invocată de Comisie în înscrisurile sale și în special în Hotărârea Telefónica/Comisia, punctul 60 de mai sus (EU:C:2013:852), Hotărârea din 11 iunie 2009, AMGA/Comisia (T-300/02, Rep., EU:T:2009:190), Hotărârea Acegas/Comisia, punctul 61 de mai sus (EU:T:2009:192), și Hotărârea din 8 martie 2012, Iberdrola/Comisia (T-221/10, Rep., EU:T:2012:112).

74 Astfel, împrejurările factuale din aceste cauze nu sunt comparabile cu cele din prezenta cauză, în care s-a constatat că, din cauza elementelor specifice legislației fiscale germane, reclamanta beneficia de un drept dobândit la o economie de impozit, atestat de autoritățile fiscale

germane (a se vedea punctul 68 de mai sus), această împrejurare fiind cea care o diferențiază în raport cu alți operatori care sunt vizati numai în calitate de potențiali beneficiari ai măsurii în litigiu (a se vedea în acest sens Hotărârea Comisia/Koninklijke FrieslandCampina, punctul 58 de mai sus, EU:C:2009:556, punctul 55).

75 Concluzia menționată la punctul 69 de mai sus nu este repusă în discuție nici prin argumentul Comisiei potrivit căruia doar un avantaj acordat prin intermediul unor resurse de stat ar putea susține afectarea individuală a reclamantei și potrivit căruia ar fi existat o sarcină financiară pentru stat doar la momentul în care reducerea impozitului ar fi fost constatată prin decizia de impunere.

76 Astfel, trebuie amintit că elementele pe care jurisprudența întemeiază afectarea individuală, în sensul articolului 263 al patrulea paragraf TFUE (a se vedea punctele 60-62 de mai sus), nu coincid în mod obligatoriu cu elementele constitutive ale unui ajutor de stat, în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE (a se vedea prin analogie Hotărârea Comitato „Venezia vuole vivere” și alții/Comisia, punctul 60 de mai sus, EU:C:2011:368, punctele 56, 63 și 64). În sensul Hotărârii Plaumann/Comisia, punctul 60 de mai sus (EU:C:1963:17, p. 223), alt subiect decât destinatarul unei decizii este vizat individual de o decizie dacă aceasta îl afectează în considerarea anumitor calități care îi sunt specifice sau a unei situații de fapt care îl caracterizează în raport cu orice altă persoană și, prin urmare, face parte dintr-un cerc restrâns de operatori economici.

77 Or, în speță, trebuie amintit că, în temeiul reglementării naționale, înainte de adoptarea deciziei de deschidere, iar ulterior a deciziei atacate, reclamanta dispunea de un drept dobândit, atestat de autoritățile fiscale germane, de a realiza o economie de impozit pentru exercițiul fiscal aferent anului 2009. În plus, însăși Comisia a precizat, în considerentul (50) al deciziei atacate, că posibilitatea acordată de guvernul german unor întreprinderi de a-și reduce sarcina fiscală prin reportarea pierderilor determina o pierdere de venituri la bugetul de stat și constituia un ajutor de stat.

78 Având în vedere toate cele de mai sus, trebuie să se concluzioneze că, în împrejurările cauzei, reclamanta este vizată în mod direct și individual de decizia atacată.

79 Așadar, reclamanta are calitate procesuală activă în sensul articolului 263 al patrulea paragraf TFUE.

Cu privire la interesul de a exercita acțiunea

80 Comisia susține că reclamanta nu este beneficiara unui ajutor și, prin urmare, nu poate obține niciun avantaj dintr-o eventuală anulare a deciziei atacate de către Tribunal. În urma adoptării deciziei atacate, Republica Federală Germania nu ar fi obligată să recupereze ajutorul de la reclamant și, independent de o eventuală anulare a deciziei atacate, autoritățile germane ar putea să decidă în orice moment să abroge în totalitate măsura în litigiu.

81 Reclamanta, susținută de Republica Federală Germania, contestă aceste argumente.

82 Reiese dintr-o jurisprudență constantă că o acțiune în anulare introdusă de o persoană fizică sau juridică este admisibilă numai în măsura în care reclamantul are un interes în anularea actului atacat. Un asemenea interes presupune ca anularea acestui act să poată avea, în sine, efecte juridice și ca acțiunea să poată astfel aduce, prin rezultatul său, un beneficiu pentru care a introdus-o (a se vedea în acest sens Hotărârea Comisia/Koninklijke FrieslandCampina, punctul 58 de mai sus, EU:C:2009:556, punctul 63, Hotărârea Stichting Woonpunt și alții/Comisia, punctul 70 de mai sus, EU:C:2014:100, punctele 50-54, și Hotărârea Stichting Woonlinie și alții/Comisia, punctul 70 de mai sus, EU:C:2014:105, punctul 54).

83 Condițiile de admisibilitate a acțiunii se apreciază, sub rezerva chestiunii diferite a pierderii interesului de a exercita acțiunea, la momentul introducerii acțiunii (a se vedea Hotărârea din 21 martie 2002, Shaw și Falla/Comisia, T-131/99, Rec., EU:T:2002:83, punctul 29 și jurisprudența citată).

84 În speță, reclamanta îndeplinea condițiile pentru a beneficia de aplicarea clauzei de restructurare și dobândise un avantaj rezultat din această clauză, astfel cum reiese din cuprinsul punctelor 66-69 de mai sus.

85 Deși aplicarea clauzei de restructurare a fost suspendată ca urmare a adoptării deciziei atacate, în temeiul articolului 34 alineatul 6 din KStG, în cazul anulării acesteia, clauza de restructurare ar fi din nou aplicabilă, cu efect retroactiv, tuturor întreprinderilor în privința cărora decizia de impunere nu a devenit încă definitivă, inclusiv în privința reclamantei, astfel încât anularea deciziei atacate îi conferă un beneficiu.

86 În plus, chiar dacă se presupune, astfel cum susține Comisia, că reclamanta nu mai poate să realizeze profit în viitor, întrucât a intrat în lichidare, nu este mai puțin adevărat că, întrucât a realizat profit înainte de adoptarea deciziei atacate, în cazul anulării acesteia va avea dreptul să solicite aplicarea clauzei de restructurare cel puțin în ceea ce privește impunerea veniturilor pe anul 2009.

87 În consecință, reclamanta are un interes de a exercita acțiunea împotriva deciziei atacate.

88 Acțiunea este, așadar, admisibilă.

Cu privire la fond

89 În susținerea acțiunii, reclamanta invocă două motive, referitoare la lipsa caracterului selectiv al măsurii în litigiu.

90 În acest context, trebuie amintit, cu titlu introductiv, că articolul 107 alineatul (1) TFUE interzice ajutoarele „[care favorizează anumite întreprinderi sau producerea] anumitor bunuri”, cu alte cuvinte, ajutoarele selective.

91 Potrivit unei jurisprudențe constante, într-o primă etapă, calificarea unei măsuri fiscale naționale drept „selectivă” presupune identificarea prealabilă și examinarea prealabilă a regimului fiscal comun sau „normal” aplicabil în statul membru în cauză. Într-o a doua etapă, în raport cu acest regim fiscal comun sau „normal”, trebuie să se aprecieze și să se stabilească eventualul caracter selectiv al avantajului conferit prin măsura fiscală în cauză, demonstrându-se că aceasta derogă de la regimul comun respectiv întrucât introduce diferențieri între operatorii care se găsesc, în privința obiectivului atribuit regimului respectiv, într-o situație de drept și de fapt comparabilă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 septembrie 2011, Paint Graphos și alții, C-778/08-C-780/08, Rep., EU:C:2011:550, punctele 50 și 54, și Hotărârea din 15 noiembrie 2011,

Comisia ?i Spania/Government of Gibraltar ?i Regatul Unit, C?106/09 P ?i C?107/09 P, Rep., EU:C:2011:732, punctul 75). La cap?tul acestor prime dou? etape ale examin?rii, o m?sura? poate fi calificat? *prima facie* drept selectiv?.

92 Aceast? condi?ie a selectivit??ii nu este îns? îndeplinit? de o m?sura? care, de?i constituie un avantaj pentru un beneficiar, se justific? prin natura sau prin economia general? a regimului din care face parte (a se vedea în acest sens Hot?rârea din 8 noiembrie 2001, *Adria?Wien Pipeline ?i Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke*, C?143/99, Rec., EU:C:2001:598, punctul 42, ?i Hot?rârea *Paint Graphos* ?i al?ii, punctul 91 de mai sus, EU:C:2011:550, punctul 64). La cap?tul acestei a treia eventuale etape a examin?rii, o m?sura? este calificat? drept selectiv?.

93 Trebuie amintit c?, pentru a dovedi c? m?sura în cauz? se aplic? în mod selectiv anumitor întreprinderi sau producerii anumitor bunuri, revine Comisiei sarcina de a demonstra c? aceasta introduce diferen?ieri între întreprinderi care se g?sesc într-o situa?ie de fapt ?i de drept comparabil? în raport cu obiectivul urm?rit de m?sura în cauz?, în timp ce revine statului membru care a introdus o astfel de diferen?iere între întreprinderi în materie de sarcini fiscale obliga?ia de a demonstra c? aceasta se justific? prin natura ?i prin economia regimului în cauz? (a se vedea în acest sens Hot?rârea din 8 septembrie 2011, *Comisia/?rile de Jos*, C?279/08 P, Rep., EU:C:2011:551, punctul 62 ?i jurispruden?a citat?).

94 Cele dou? motive invocate de reclamant? trebuie examinate în lumina acestei analize în trei etape, astfel cum rezult? din jurispruden??, primul motiv fiind întemeiat, în esen??, pe lipsa caracterului selectiv *prima facie* al m?surii în litigiu, iar al doilea motiv fiind întemeiat pe faptul c? aceasta este justificat? de natura ?i de economia regimului fiscal.

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe lipsa caracterului selectiv *prima facie* al m?surii în litigiu

95 Primul motiv cuprinde trei aspecte. Primul aspect este întemeiat pe o eroare în definirea sistemului de referin??. Al doilea aspect este întemeiat pe o eroare în aprecierea situa?iei de drept ?i de fapt a întreprinderilor care necesit? restructurare ?i pe refuzul Comisiei de a califica clauza de restructurare drept m?sura? general?, în timp ce al treilea aspect este întemeiat pe înc?lcarea principiului protec?iei legitime.

— Cu privire la primul aspect, întemeiat pe o eroare în definirea sistemului de referin??

96 În decizia atacat?, în vederea aprecierii caracterului selectiv al m?surii în litigiu, Comisia a ?inut seama, în primul rând, de existen?a regulii general aplicabile a report?rii pierderilor, în al doilea rând, de regula nevalorific?rii pierderilor, derogatorie de la prima regul? în cazul unor achizi?ii prejudiciabile de titluri de participare, ?i, în al treilea rând, de clauza de restructurare, care permite derogarea de la a doua regul? ?i aplicarea primei reguli în anumite situa?ii specifice.

97 Pornind de la aceste elemente, în considerentul (66) al deciziei atacate, Comisia a concluzionat c?, în contextul regimului fiscal german privind impozitul pe profit, nevalorificarea pierderilor constituia sistemul de referin??. Cu alte cuvinte, regula general? aplicabil? în toate cazurile de modificare a ac?ionariatului, ?i c? clauza de restructurare constituia o excep?ie de la aceast? regul?.

98 Reclamanta, sus?inut? de Republica Federal? Germania, arat? c?, la stabilirea sistemului de referin?? în vederea aprecierii caracterului selectiv al m?surii în litigiu, Comisia a s?vâr?it o eroare. Aceasta ar fi considerat în mod gre?it c? regula nevalorific?rii pierderilor constituie regula general? ?i c? clauza de restructurare era o excep?ie de la aceast? regul?.

99 În opinia reclamantei, sistemul de referin?? este constituit de regula report?rii pierderilor,

drept corolar al principiului constituțional al impozitării în funcție de capacitatea de plată. Regula nevalorificării pierderilor ar constitui o excepție de la principiul menționat și nu poate fi considerat sistemul de referință, în timp ce clauza de restructurare, care instituie o excepție de la această excepție, s-ar limita să restabilească regula generală, și anume regula reportării pierderilor, similar altor excepții, precum clauza privind grupurile de întreprinderi și clauza privind rezervele latente.

100 Comisia invocă în prealabil inadmisibilitatea primului aspect al primului motiv, în măsura în care acesta este întemeiat pe fapte noi, care nu au fost invocate în procedura administrativă. Comisia amintește că a definit regula nevalorificării pierderilor ca fiind dispoziția de referință în decizia de deschidere și în Decizia 2010/13 privind legea MoRaKG, fără ca reclamanta, Republica Federală Germania sau alți terți interesați să fi contestat această definiție în cadrul procedurii administrative. Comisia precizează de asemenea că dreptul fiscal național constituie, din punctul de vedere al dreptului Uniunii, un element de fapt despre care nu a avut cunoștință pe deplin la momentul adoptării deciziei atacate și pe care nu a avut obligația să îl examineze din oficiu.

101 Pe fond, Comisia contestă argumentele reclamantei.

102 În prealabil, se impune respingerea excepției de inadmisibilitate ridicate de Comisie. Astfel, din chiar jurisprudența invocată de Comisie în susținerea argumentului său reiese că aprecierea legalității unei decizii în funcție de informațiile de care Comisia dispune la momentul adoptării deciziei privește în realitate temeinicia, iar nu admisibilitatea motivului în discuție (a se vedea în acest sens Hotărârea din 26 septembrie 1996, Franța/Comisia, C-241/94, Rec., EU:C:1996:353, punctul 33, Hotărârea din 24 septembrie 2002, Falck și Acciaierie di Bolzano/Comisia, C-74/00 P și C-75/00 P, Rec., EU:C:2002:524, punctul 120, și Hotărârea din 7 decembrie 2010, Frucona Košice/Comisia, T-11/07, Rep., EU:T:2010:498, punctul 49).

103 În ceea ce privește temeinicia argumentelor invocate de reclamantă, trebuie amintit că, în decizia atacată, Comisia a definit, în esență, regula nevalorificării pierderilor ca fiind regula generală în raport cu care trebuia să analizeze dacă întreprinderile aflate într-o situație de fapt și de drept comparabilă erau diferențiate, în timp ce reclamanta se raportează la regula mai generală a reportării pierderilor, care se aplică oricărei impozitări.

104 În această privință, trebuie să se amintească, pe de o parte, că regula reportării pierderilor constituie o facultate de care beneficiază toate întreprinderile cu ocazia aplicării impozitului pe profit și, pe de altă parte, că regula nevalorificării pierderilor limitează această facultate cu ocazia achiziționării unei participații egale sau mai mari de 25 % din capital și o elimină cu ocazia achiziționării unei participații mai mari de 50 % din capital. Această din urmă regulă se aplică, prin urmare, în mod sistematic în toate cazurile de modificare a acționariatului egal sau mai mare de 25 % din capital, fără a se face distincție între natura sau caracteristicile întreprinderilor în cauză.

105 În plus, clauza de restructurare este redactată sub forma unei excepții de la regula nevalorificării pierderilor și se aplică numai situațiilor, clar definite, care nu sunt supuse acestei din urmă reguli.

106 Prin urmare, trebuie să se constate că regula nevalorificării pierderilor, similar regulii reportării pierderilor, face parte din cadrul legislativ în care se înscrie măsura în litigiu. Cu alte cuvinte, cadrul legislativ relevant în speță este constituit din regula generală a reportării pierderilor, astfel cum este limitată de regula nevalorificării pierderilor, și tocmai în acest cadru trebuie să se verifice dacă măsura în litigiu instituie diferențieri între operatorii care se află într-o situație de fapt și de drept comparabilă, în sensul jurisprudenței citate la punctul 91 de mai sus, această chestiune fiind expusă în cadrul celui de al doilea aspect al primului motiv.

107 Aadar, trebuie să se concluzioneze că Comisia nu a săvârșit o eroare atunci când, constatând existența unei reguli mai generale, și anume regula reportării pierderilor, a stabilit că, în speță, cadrul legislativ de referință instituit pentru a aprecia caracterul selectiv al măsurii în litigiu era constituit de regula nevalorificării pierderilor.

108 Această concluzie nu este repusă în discuție prin argumentele reclamantei, întemeiate pe îndoielile exprimate de instanțele naționale în ceea ce privește constituționalitatea regulii nevalorificării pierderilor și pe necesitatea unei interpretări restrictive a acestei reguli potrivit principiilor constituționale. Astfel, aceste argumente nu se opun concluziei potrivit căreia această regulă face parte din dreptul național atât timp cât nu este abrogată, iar clauza de restructurare se aplică numai în funcție de aplicarea regulii respective. Prin urmare, Comisia nu putea să facă abstracție de această regulă în definirea sistemului de referință, chiar dacă dorea să o interpreteze, eventual, în mod restrictiv.

109 Nu sunt pertinente nici argumentele prin care se urmărește să se demonstreze caracterul derogatoriu al regulii nevalorificării pierderilor în raport cu principiile constituționale, întrucât calificarea acestei norme ca excepție de la o normă de drept de rang superior, precum principiul impozitării în funcție de capacitatea de plată, nu se opune ca aceasta să facă parte din sistemul de referință în care se înscrie măsura în litigiu și în raport cu care trebuie să fie apreciat caracterul selectiv al acesteia din urmă.

110 Prin urmare, se impune respingerea primului aspect al primului motiv.

— Cu privire la al doilea aspect, întemeiat pe o eroare în aprecierea situației de drept și de fapt a întreprinderilor care necesită restructurare și pe calificarea clauzei de restructurare drept măsură generală

111 În decizia atacată, Comisia a reținut că regula nevalorificării pierderilor avea un domeniu de aplicare mai larg decât domeniul de aplicare al fostei reguli [considerentul (10)], că, inițial, regula nu prevedea nicio excepție [considerentul (11)] și că, astfel cum reiese din expunerea de motive la Legea privind reformarea regimului de impozitare a întreprinderilor din anul 2008 (a se vedea punctul 6 de mai sus), regula avea un obiectiv dublu: pe de o parte, cel de simplificare a reglementării și, pe de altă parte, cel de combatere sistematică a abuzurilor [considerentul (12)]. Comisia a subliniat de asemenea că lipsa unei excepții explicite care să permită reportarea pierderilor în cazul unei restructurări era compensată prin posibilitatea autorităților fiscale de a renunța, pentru motive de echitate, la rambursarea creanțelor fiscale pe baza decretului privind restructurarea [considerentul (12); a se vedea punctul 7 de mai sus].

112 Pornind de la aceste elemente, în considerentele (68)-(79) ale deciziei atacate, mai întâi, Comisia a reținut că scopul regimului impozitului pe profit era de a genera venituri la buget și că scopul regulii nevalorificării pierderilor era de a împiedica reportarea pierderilor de către întreprinderile al căror acționariat fusese modificat. În continuare, Comisia a considerat că, având în vedere acest scop, toate întreprinderile al căror acționariat se modificase cu 25 % sau mai mult din părțile sociale se aflau într-o situație de fapt și de drept comparabilă. În sfârșit, Comisia a

constatat c? clauza de restructurare f?cea o diferen?iere în cadrul acestei categorii între, pe de o parte, întreprinderile care, de?i înregistrau pierderi, erau stabile ?i, pe de alt? parte, întreprinderile care, potrivit condi?iilor stabilite de clauza de restructurare, erau în stare de insolven?? sau aveau datorii excesive, respectiv erau amenin?ate de starea de insolven?? sau de îndatorare excesiv?.

113 Reclamanta sus?ine, în primul rând, c? întreprinderile care fac parte din domeniul de aplicare al clauzei de restructurare nu se afl? într-o situa?ie de fapt ?i de drept comparabil?, având în vedere obiectivul urm?rit de reglementare, ?i anume prevenirea abuzurilor, cu situa?ia altor întreprinderi supuse regulii nevalorific?rii pierderilor. Astfel, regula nevalorific?rii pierderilor nu s?ar aplica situa?iilor de restructurare a întreprinderilor, care nu creeaz? riscul unor aranjamente financiare abuzive.

114 Reclamanta, sus?inut? de Republica Federal? Germania, arat?, în al doilea rând, c? clauza de restructurare constituie o m?sur? general?, întrucât de aceasta beneficiaz? orice întreprindere care traverseaz? dificult??i economice, independent de dimensiunea, de sectorul sau de importan?a activit??ii sale economice.

115 Comisia ridic? în prealabil o excep?ie, în sensul c? argumentele întemeiate pe situa?ia de drept ?i de fapt a întreprinderilor care necesit? restructurare ?i pe calificarea drept m?sur? general? a clauzei de restructurare, invocate în stadiul replicii, constituie motive noi ?i, prin urmare, sunt inadmisibile.

116 Pe fond, Comisia contest? argumentele reclamantei.

117 În ceea ce prive?te argumentele invocate de reclamant?, trebuie amintit c?, potrivit articolului 48 alineatul (2) primul paragraf din Regulamentul de procedur? din 2 mai 1991, pe parcursul procesului, invocarea de motive noi este interzis?, cu excep?ia cazului în care acestea se bazeaz? pe elemente de drept ?i de fapt care au ap?rut în cursul procedurii. Cu toate acestea, un motiv care constituie dezvoltarea unui motiv enun?at anterior, direct sau implicit, ?i care prezint? o leg?tur? strâns? cu acesta trebuie declarat admisibil (Hot?rârea din 11 iulie 2013, Ziegler/Comisia, C?439/11 P, Rep., EU:C:2013:513, punctul 46). O solu?ie analog? se impune ?i în privin?a unei critici invocate în sus?inerea unui motiv (Hot?rârea din 21 martie 2002, Joynson/Comisia, T?231/99, Rec., EU:T:2002:84, punctul 156, confirmat? prin Ordonan?a din 10 decembrie 2003, Joynson/Comisia, C?204/02 P, Rec., EU:C:2003:660).

118 Prin urmare, în lumina jurispruden?ei citate mai sus, trebuie s? se verifice dac? argumentele întemeiate pe situa?ia de drept ?i de fapt a întreprinderilor care necesit? restructurare ?i pe calificarea drept m?sur? general? a clauzei de restructurare, dezvoltate de reclamant? în replic?, constituie motive noi sau mai degrab? dezvoltarea primului aspect al primului motiv.

119 Trebuie amintit c?, în cadrul primului aspect al primului motiv, întemeiat pe o eroare în definirea sistemului de referin??, obiec?iile reclamantei vizeaz? lipsa unuia dintre elementele constitutive ale unui ajutor de stat în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE, ?i anume condi?ia selectivit??ii. Or, criticile întemeiate, pe de o parte, pe lipsa caracterului comparabil al situa?iei de drept ?i de fapt a întreprinderilor care necesit? restructurare ?i, pe de alt? parte, pe calificarea clauzei de restructurare drept m?sur? general? vizeaz? deopotriv? contestarea, sub aspecte diferite, a condi?iei selectivit??ii.

120 Astfel, potrivit jurispruden?ei constante citate la punctul 91 de mai sus, calificarea unei m?suri fiscale drept „selectiv?” presupune, într-o prim? etap?, identificarea prealabil? ?i examinarea prealabil? a regimului fiscal comun sau „normal” aplicabil în statul membru în cauz? ?i, într-o a doua etap?, demonstrarea c? m?sura fiscal? în discu?ie introduce diferen?ieri între operatorii care se g?sesc, în privin?a obiectivului atribuit regimului respectiv, într-o situa?ie de

drept și de fapt comparabil?.

121 În speșă, trebuie să se constate că, prin intermediul primului motiv, reclamanta a contestat, în esenșă, aprecierea Comisiei cu privire la caracterul selectiv *prima facie* al măsurii în litigiu și în special definirea sistemului de referinșă.

122 Trebuie să se arate de asemenea că argumentele specifice, întemeiate pe situașia de drept și de fapt a întreprinderilor care necesită restructurare și pe calificarea clauzei de restructurare drept măsură generală, au fost dezvoltate în răspunsul la argumentașia Comisiei, care, în memoriul în apărare, a precizat că definirea sistemului de referinșă nu putea fi realizată în raport cu regimul fiscal general, ci mai degrabă în raport cu întreprinderile pe care le-a considerat că se aflau într-o situașie de fapt și de drept comparabilă cu situașia întreprinderilor care beneficiau de clauza de restructurare. Or, chestiunea dacă identificarea întreprinderilor care se află într-o situașie de fapt și de drept comparabilă trebuie analizată în cadrul primei sau al celei de a doua etape a examinării susmenționate face obiectul unei dezbateri între părți.

123 Prin urmare, trebuie să se concluzioneze că, în mod contrar celor susținute de Comisie, critica în discușie constituie o dezvoltare a primului aspect al primului motiv, iar nu un motiv nou.

124 În consecinșă, al doilea aspect al primului motiv este admisibil.

125 În ceea ce privește temeinicia argumentelor invocate de reclamantă, întrucât cadrul de referinșă a fost identificat în sensul că este constituit de regula nevalorificării pierderilor, în primul rând trebuie să se verifice dacă, având în vedere obiectivul urmărit de regimul fiscal relevant, întreprinderile care beneficiază de clauza de restructurare se află într-o situașie de fapt și de drept comparabilă cu cea a altor întreprinderi care sunt supuse regulii nevalorificării pierderilor, împrejurare care trebuie demonstrată de Comisie, în sensul jurisprudenșei citate la punctul 93 de mai sus.

126 În esenșă, potrivit Comisiei, întrucât obiectivul regimului fiscal relevant în speșă este de a împiedica reportarea pierderilor de către întreprinderile al căror acționariat a fost modificat, toate întreprinderile al căror acționariat a fost modificat se află într-o situașie de fapt și de drept comparabilă, indiferent dacă beneficiază sau nu beneficiază de clauza de restructurare. Așadar, măsura în litigiu ar fi selectivă *prima facie*, deoarece de aceasta beneficiază doar întreprinderile care îndeplinesc condișiiile acestei clauze.

127 În schimb, potrivit reclamantei, întrucât obiectivul regimului în discușie este de a evita abuzurile de reportare a pierderilor, doar întreprinderile care îndeplinesc condișiiile clauzei de restructurare se află într-o situașie de fapt și de drept comparabilă, deoarece ele nu sunt în măsură să abuzeze de reportarea pierderilor.

128 După cum s-a arătat la punctul 106 de mai sus, cadrul legislativ relevant în speșă este constituit din regula generală a reportării pierderilor, astfel cum este limitată de regula nevalorificării pierderilor. Așadar, trebuie să se considere, după cum reiese din considerentul (71) al deciziei atacate, că scopul pertinent al regimului fiscal de referinșă este acela de a împiedica întreprinderile al căror acționariat a fost modificat să își reporteze pierderile. Cu alte cuvinte, posibilitatea de reportare a pierderilor este restrânsă sau eliminată în cazurile în care, în urma achiziționării unei participașii egale sau mai mari de 25 % din părșile sale sociale, întreprinderea care a acumulat pierderi își modifică acționariatul în mod substanșial.

129 Rezultă că toate întreprinderile al căror acționariat a fost modificat într-un asemenea mod se află într-o situație de fapt și de drept comparabilă, independent de problema dacă ele se află sau nu se află într-o situație de dificultate, în sensul clauzei de restructurare.

130 În schimb, măsura în litigiu nu vizează toate întreprinderile al căror acționariat a fost modificat în mod substanțial, ci se aplică unei categorii clar determinate de întreprinderi, și anume întreprinderile care, potrivit modului de redactare a clauzei de restructurare, la momentul achiziționării sunt „în insolvență sau acumulează datorii excesive sau se află sub amenințarea insolvenței sau a unor datorii excesive” (denumite în continuare „întreprinderi aflate în dificultate”).

131 Trebuie să se constate că această categorie nu acoperă toate întreprinderile care se află într-o situație de fapt și de drept comparabilă în raport cu obiectivul regimului fiscal în discuție.

132 Chiar dacă se presupune, astfel cum susține reclamanta, că obiectivul pertinent al regimului fiscal este de a preveni abuzurile de reportare a pierderilor prin evitarea achiziționării unor „societăți fictive”, nu este mai puțin adevărat că măsura în litigiu se aplică numai întreprinderilor care îndeplinesc anumite condiții, în special întreprinderile aflate în dificultate.

133 Dacă se presupune că, în situațiile care fac obiectul măsuri în litigiu, nu există un risc de abuzuri, în conformitate cu obiectivul reținut, trebuie să se constate că această măsură nu permite reportarea pierderilor cu ocazia unei modificări importante a acționariatului societății în cauză, atunci când această modificare nu privește întreprinderi aflate în dificultate, chiar dacă modificarea respectivă a acționariatului nu vizează achiziționarea de „societăți fictive” și nu creează, așadar, un risc de abuzuri. Reportarea pierderilor este interzisă chiar dacă sunt îndeplinite celelalte condiții ale clauzei de restructurare, referitoare în special la menținerea structurilor esențiale ale societății, și anume condițiile menționate la literele c)-e) ale clauzei de restructurare. Cu alte cuvinte, condițiile menționate la literele a) și b) ale clauzei de restructurare nu sunt asociate cu obiectivul de prevenire a abuzurilor. Așadar, ele au ca efect favorizarea întreprinderilor aflate în dificultate.

134 Prin urmare, trebuie să se concluzioneze că Comisia nu a săvârșit o eroare atunci când a considerat că măsura în litigiu instituia diferențieri între operatorii care se află, în raport cu obiectivul atribuit regimului fiscal, într-o situație de fapt și de drept comparabilă, în sensul jurisprudenței citate la punctul 91 de mai sus.

135 Această concluzie nu este repusă în discuție de împrejurarea, invocată de reclamantă, potrivit căreia alte derogări, precum clauza privind grupurile de întreprinderi și clauza privind rezervele latente, acoperă situații în care nu există un risc de abuz.

136 Presupunând că asemenea excepții, similar clauzei de restructurare, își au justificarea în faptul că au în vedere situații în care întreprinderile vizate nu sunt în măsură să abuzeze de reportarea pierderilor, nu este mai puțin adevărat că regimul legal în discuție, în fapt, tratează în mod diferit operatorii care se află, în raport cu obiectivul regimului fiscal relevant, într-o situație de fapt și de drept comparabilă.

137 Astfel, în afara excep?iilor sus?men?ionate, o întreprindere nu poate evita nevalorificarea pierderilor, chiar în lipsa oric?rui risc de abuz. Pe de alt? parte, Curtea s?a pronun?at în sensul c? existen?a unui avantaj selectiv pentru întreprinderile care beneficiaz? de o scutire de impozitarea standard nu ar putea fi contestat? pentru motivul c? alte scutiri de aceea?i impozitare ar exista în favoarea altor întreprinderi (a se vedea în acest sens Hot?rârea Belgia ?i Forum 187/Comisia, punctul 62 de mai sus, EU:C:2006:416, punctul 120, ?i Hot?rârea din 1 iulie 2010, BNP Paribas ?i BNL/Comisia, T?335/08, Rep., EU:T:2010:271, punctul 162).

138 În orice caz, dup? cum s?a explicat la punctul 133 de mai sus, clauza de restructurare este cea care, în vederea aplic?rii sale, realizeaz? o diferen?iere care nu este întemeiat? pe obiectivul relevant al regimului fiscal, astfel cum este definit la punctul 106 de mai sus, între întreprinderile care îndeplinesc doar condi?iile men?ionate la literele c)-e) ale acestei clauze ?i întreprinderile care îndeplinesc ?i condi?iile men?ionate la literele a) ?i b) ale aceleia?i clauze, ?i anume întreprinderile aflate în dificultate.

139 În al doilea rând, nu poate fi admis nici argumentul reclamantei ?i al intervenientei potrivit c?ruia m?sura în litigiu este o m?sur? general?, în sensul c? de aceasta beneficiaz? orice întreprindere aflat? în dificultate.

140 Astfel, pe de o parte, problema dac? m?sura are sau nu are un caracter general, în contextul examin?rii selectivit??ii unei m?suri fiscale, se întemeiaz? pe chestiunea dac?, în raport cu regimul fiscal comun sau normal, m?sura în discu?ie instituie diferen?ieri între operatori care se afl?, în raport cu obiectivul urm?rit de regimul respectiv, într?o situa?ie de fapt ?i de drept comparabil?. Or, astfel cum s?a ar?tat la punctele precedente, în decizia atacat?, Comisia consider? în mod întemeiat c? m?sura în litigiu instituie o diferen?iere între întreprinderi, ?i anume întreprinderile care îndeplinesc condi?iile m?surii în discu?ie ?i celelalte întreprinderi, care se afl? într?o situa?ie de fapt ?i de drept comparabil? în raport cu obiectivul urm?rit de regimul în discu?ie. Chiar dac? se presupune c? acest obiectiv, astfel cum sus?ine reclamanta, este de a preveni abuzurile de reportare a pierderilor, se impune constatarea c? m?sura în litigiu, privit? individual sau al?turi de celelalte dou? excep?ii sus?men?ionate, nu vizeaz? toate întreprinderile care fac obiectul unei achizi?ii prejudiciabile de titluri de participare care nu creeaz? un asemenea risc de abuz.

141 Pe de alt? parte, trebuie s? se constate c?, în mod contrar argumentelor reclamantei, m?sura în litigiu nu este o m?sur? general?, care ar fi poten?ial accesibil? tuturor întreprinderilor, în sensul Hot?rârii din 7 noiembrie 2014, Autogrill España/Comisia, (T?219/10, Rep., atacat? cu recurs, EU:T:2014:939, punctele 44 ?i 45). Astfel, m?sura în litigiu define?te domeniul s?u de aplicare *ratione personae*. Ea vizeaz? doar o categorie de întreprinderi care se afl? într?o situa?ie specific?, ?i anume întreprinderile aflate în dificultate. Pentru acest motiv, ea este selectiv? *prima facie*.

142 În sfâr?it, trebuie înl?turat ?i argumentul reclamantei potrivit c?ruia, în esen?ă, de?i Comisia admite c? neaplicarea regulii nevalorific?rii pierderilor în cazul unei modific?ri a ac?ionariatului care prive?te mai pu?in de 25 % din capital nu constituie un ajutor de stat, pentru motivul c? o asemenea modificare nu ar permite influen?area politicii întreprinderii, aceea?i concluzie ar fi valabil? ?i în cazul modific?rilor ac?ionariatului în scopul redres?rii, care nu dau, nici acestea, posibilitatea exercit?rii unei influen?e asupra politicii întreprinderii. În caz contrar, potrivit reclamantei, ra?ionamentul Comisiei ar conduce la calificarea drept ajutor de stat a men?inerii report?rii pierderilor ?i în cazul dobândirii unei participa?ii mai mici de 25 %.

143 Trebuie s? se constate în aceast? privin?? c? aplicarea regulii nevalorific?rii pierderilor se întemeiaz? pe criterii generale, care sunt aplicabile tuturor întreprinderilor. În special, astfel cum

subliniaz? Comisia în mod întemeiat, pragul de 25 % apare ca fiind un prag rezonabil dincolo de care se poate prezuma c? exist? o influen?? asupra întreprinderii achizi?ionate ?i, prin urmare, c? exist? o posibilitate ca dobânditorul s? profite de pierderile reportate de aceasta. În schimb, clauza de restructurare are în vedere numai o categorie special? de întreprinderi, ?i anume întreprinderile aflate în dificultate.

144 În orice caz, acest argument este inoperant, deoarece, în loc s? infirme concluzia potrivit c?reia clauza de restructurare prezint? un caracter selectiv, acesta are în vedere, în esen??, demonstrarea faptului c? exist? alte situa?ii, ?i anume achizi?iile de participa?ii sub pragul de 25 % care, întrucât nu sunt supuse regulii nevalorific?rii pierderilor, pot determina un avantaj selectiv în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE. În această privin??, trebuie s? se constate c? reclamanta nu poate invoca existen?a altor m?suri care ar putea fi calificate eventual drept ajutor de stat pentru a demonstra c? m?sura în litigiu nu constituie un ajutor de stat.

145 Prin urmare, se impune respingerea celui de al doilea aspect al primului motiv.

– Cu privire la al treilea aspect, întemeiat pe înc?lcarea principiului protec?iei încrederii legitime

146 În replic?, reclamanta sus?ine c? atât practica dezvoltat? de Comisie, cât ?i Comunicarea privind aplicarea normelor privind ajutorul de stat în cazul m?surilor referitoare la impozitarea direct? a activit??ilor economice (JO 1998, C 384, p. 3, Edi?ie special?, 08/vol. 3, p. 151) au determinat o încredere legitim? în sensul în care Comisia nu ar califica clauza de restructurare drept m?sur? selectiv?.

147 Comisia r?spunde c? această critic?, întemeiat? pe înc?lcarea principiului protec?iei încrederii legitime, este nou?, deoarece a fost invocat? în stadiul replicii ?i, prin urmare, este inadmisibil?. Comisia sus?ine deopotriv? c?, în orice caz, această critic? trebuie s? fie respins?.

148 În spe??, trebuie s? se constate c? critica întemeiat? pe înc?lcarea principiului protec?iei încrederii legitime nu a fost enun?at? nici în mod expres, nici în mod implicit în cererea introductiv?. Mai mult, aceasta nu constituie o dezvoltare a unui motiv enun?at în cererea introductiv?.

149 Prin urmare, argumentul în discu?ie constituie o critic? nou?, invocat? pentru prima dat? în replic?, ?i care nu se întemeiaz? pe elemente de drept ?i de fapt care au ap?rut în cursul procedurii. Astfel, în temeiul articolului 48 alineatul (2) din Regulamentul de procedur? din 2 mai 1991, aceasta constituie o critic? inadmisibil?, în conformitate cu jurispruden?a citat? la punctul 117 de mai sus.

150 A?adar, se impune respingerea celui de al treilea aspect ?i, implicit, a primului motiv în ansamblu.

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe justificarea m?surii în litigiu prin natura ?i prin economia regimului fiscal

151 Reclamanta sus?ine c? clauza de restructurare permite, în esen??, aplicarea principiului impozit?rii în func?ie de capacitatea de plat?, care constituie un obiectiv inerent regimului fiscal. Aceasta ar constitui, a?adar, o m?sur? justificat? de natura sau de structura intern? a regimului fiscal.

152 În plus, clauza de restructurare ar fi propor?ional? cu obiectivul urm?rit, luând în considerare faptul c?, pe de o parte, regimul precedent, întemeiat pe decretul privind restructurarea, s?ar fi dovedit insuficient având în vedere criza financiar? ?i c?, pe de alt? parte, noul regim nu ar conferi

administra?iei fiscale nicio putere de apreciere în ceea ce prive?te aplicarea clauzei de restructurare.

153 Mai întâi, Comisia ridic? excep?ia de inadmisibilitate în privin?a celui de al doilea motiv, care s?ar întemeia pe fapte noi, ?i anume argumente fondate pe dreptul constitu?ional ?i pe dreptul fiscal german, care nu ar fi fost invocate pe parcursul procedurii administrative.

154 În continuare, Comisia arat? c? al doilea motiv nu este inteligibil. În special, reclamanta nu ar fi explicat nici ra?iunea pentru care principiul impozit?rii în func?ie de capacitatea de plat? ar constitui o justificare prin natura ?i prin economia regimului fiscal, iar nu o justificare pe baza unui obiectiv extern ?i general de echitate fiscal?, nici modul în care legiuitorul a adus atingere marjei sale de apreciere foarte largi în aplicarea acestui principiu prin adoptarea regulii nevalorific?rii pierderilor, astfel încât adoptarea clauzei de restructurare ar fi devenit necesar?.

155 În sfâr?it, Comisia contest? temeinicia argumentelor reclamantei.

156 În prealabil, trebuie s? fie respins? excep?ia ridicat? de Comisie, întemeiat? pe inadmisibilitatea motivului, similar modului în care s?a procedat la punctul 102 de mai sus. Astfel, din jurispruden?a invocat? de Comisie ?i citat? la acela?i punct reiese c? aprecierea legalit??ii unei decizii în func?ie de informa?iile de care Comisia dispune la momentul adopt?rii deciziei prive?te în realitate temeinicia, iar nu admisibilitatea.

157 În plus, în ceea ce prive?te caracterul neinteligibil al motivului, trebuie s? se constate, astfel cum arat? reclamanta, c? Comisia a fost în m?sur? s? examineze argumentele reclamantei pe fond, în special argumentul întemeiat pe principiul impozit?rii în func?ie de capacitatea de plat?, care, dup? cum s?a ar?tat, a fost men?ionat în decizia atacat?.

158 În ceea ce prive?te temeinicia argumentelor reclamantei, trebuie amintit c?, potrivit jurispruden?ei citate la punctul 92 de mai sus, nu îndepline?te condi?ia selectivit??ii o m?sur? care, prin faptul c? instituie diferen?ieri între operatori care se afl? într-o situa?ie de fapt ?i de drept comparabil? având în vedere obiectivul urm?rit de regimul fiscal relevant, este justificat? de natura ?i de economia general? a regimului în care se înscrie.

159 În această privin?ă, trebuie stabilit? o diferen?iere între obiectivele atribuite unui regim fiscal special ?i care îi sunt exterioare, pe de o parte, ?i mecanismele inerente însu?i regimului fiscal, care sunt necesare pentru realizarea unor asemenea obiective, pe de alt? parte, aceste obiective ?i mecanisme, în calitate de principii fondatoare sau directoare ale regimului fiscal respectiv, putând sus?ine o asemenea justificare, fapt care trebuie demonstrat de statul membru (a se vedea Hot?rârea Paint Graphos ?i al?ii, punctul 91 de mai sus, EU:C:2011:550, punctul 65 ?i jurispruden?a citat?, ?i Hot?rârea din 7 martie 2012, British Aggregates/Comisia, T?210/02 RENV, Rep., EU:T:2012:110, punctul 84 ?i jurispruden?a citat?). În consecin?ă, scutirile fiscale care ar rezulta dintr-un obiectiv str?in regimului de impozitare din care fac parte nu pot fi sustrate condi?iilor care decurg din articolul 107 alineatul (1) TFUE (Hot?rârea Paint Graphos ?i al?ii, punctul 91 de mai sus, EU:C:2011:550, punctul 70).

160 Trebuie de asemenea amintit c? o m?sur? na?ional? poate fi justificat? de natura sau de economia general? a regimului fiscal în discu?ie doar dac?, pe de o parte, este coerent? nu numai cu caracteristicile inerente regimului fiscal în cauz?, ci ?i cu punerea în aplicare a acestui regim ?i, pe de alt? parte, este conform? cu principiul propor?ionalit??ii ?i nu dep??e?te limitele a ceea ce este necesar, în sensul c? obiectivul legitim urm?rit nu ar putea fi atins prin m?suri de amploare mai mic? (a se vedea în acest sens Hot?rârea Paint Graphos ?i al?ii, punctul 91 de mai sus, EU:C:2011:550, punctele 73-75).

161 În decizia atacată, Comisia a stabilit o diferențiere între, pe de o parte, obiectivul regulii nevalorificării pierderilor și, pe de altă parte, obiectivul clauzei de restructurare.

162 În ceea ce privește obiectivul regulii nevalorificării pierderilor, deși în cursul procedurii administrative autoritățile germane au invocat obiectivul reprezentat de „excluderea formelor abuzive de valorificare a pierderilor reportate [...] prin intermediul achiziționării de societăți fictive” [considerentul (85) al deciziei atacate], Comisia a considerat, astfel cum rezultă din modificările aduse de noua regulă fostei reguli a nevalorificării pierderilor, că obiectivul consta în „finanțarea reducerii cotei impozitului pe profit de la 25 % la 15 %” [considerentul (86) al deciziei atacate].

163 În schimb, potrivit Comisiei, obiectivul clauzei de restructurare era combaterea problemelor cauzate de criza economică și financiară și sprijinirea întreprinderilor care se confruntau cu dificultăți în contextul acestei crize [considerentele (87) și (88) ale deciziei atacate]. Comisia a concluzionat că obiectivul acestei clauze se afla în afara regimului fiscal [considerentul (89) al deciziei atacate].

164 Trebuie să se constate că, din modul de redactare a măsuri în litigiu, reiese cu claritate că obiectivul acesteia este de a favoriza restructurarea întreprinderilor aflate în dificultate. Într-o ipoteză diferită nu ar putea fi explicat modul în care, printre condițiile aplicării lor, articolul 8c alineatul 1a litera a) din KStG și articolul 8c alineatul 1a litera b) din KStG (a se vedea punctul 10 de mai sus) impun ca achiziționarea părților sociale să vizeze restructurarea societății și, respectiv, ca, la momentul achiziționării, întreprinderea să fie în stare insolventă sau să acumuleze datorii excesive ori să se afle sub amenințarea stării de insolvență sau a unor datorii excesive. De altfel, însăși reclamanta recunoaște că, prin intermediul măsuri în litigiu, legiuitorul urmărește și scopul de a permite societăților afectate grav de criză și care se află în stare de insolvență să redevină stabile.

165 Aadar, este evident că obiectivul sau cel puțin obiectivul principal al măsuri în litigiu este de a facilita restructurarea întreprinderilor aflate în dificultate.

166 În această privință, trebuie să se constate că obiectivul susținut nu face parte din principiile fondatoare sau directe ale regimului fiscal și, prin urmare, nu este interior, ci exterior acestuia (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 6 septembrie 2006, Portugalia/Comisia, C-88/03, Rec., EU:C:2006:511, punctul 82, și Hotărârea din 18 iulie 2013, P, C-6/12, Rep., EU:C:2013:525, punctul 30), fără a fi necesar să se verifice dacă măsura în litigiu este proporțională cu obiectivul urmărit.

167 În orice caz, măsura în litigiu nu este justificată nici în lumina argumentelor invocate de reclamant și de intervenient.

168 Mai întâi, măsura nu poate fi justificată în temeiul principiului impozitării în funcție de capacitatea de plată.

169 Independent de faptul că această justificare nu reiese din expunerea de motive la legea în discuție, ea pare să fie asociată obiectivului, specific regulii nevalorificării pierderilor, de combatere a abuzurilor în materia reportării pierderilor. În esență, potrivit acestei argumentații, dat fiind că, pe de o parte, regula nevalorificării pierderilor vizează prevenirea abuzurilor și că, pe de altă parte, în caz de restructurare, nu ar exista un abuz, ar rezulta că aplicarea clauzei de restructurare este justificată prin însăși logica ce întemeiază aplicarea regulii nevalorificării pierderilor și s-ar limita să restaureze aplicarea principiului general al reportării pierderilor ca fiind expresia principiului impozitării în funcție de capacitatea de plată.

170 Totuși, presupunând că această interpretare este corectă, trebuie să se constate că măsura în litigiu nu este coerentă cu obiectivul urmărit. Astfel, după cum s-a explicat în cadrul primului motiv, măsura în litigiu se aplică doar întreprinderilor aflate în dificultate. În aceste împrejurări, nu se observă motivul pentru care principiul impozitării în funcție de capacitatea de plată ar impune ca o întreprindere aflată în dificultate să beneficieze de reportarea pierderilor, în timp ce reportarea este refuzată unei întreprinderi stabile care a înregistrat pierderi și care îndeplinește celelalte condiții prevăzute de clauza de restructurare.

171 În continuare, măsura în litigiu nu este justificată, pe de o parte, nici de diferențele dintre achizițiile prejudiciabile de titluri de participare și achizițiile de titluri de participare în vederea restructurării și, pe de altă parte, nici de diferențele obiective dintre contribuabili. În opinia reclamantei, susținută de Republica Federală Germania, în cazul unei achiziții de titluri de participare în vederea restructurării, noul acționar nu ar gestiona complet controlul utilizării pierderilor. În plus, întreprinderile care necesită restructurarea, spre deosebire de întreprinderile stabile, nu ar avea posibilitatea să se finanțeze pe piața de capital sau să caute un cumpărător. Acestea nu ar avea nici posibilitatea să își mențină pierderile în temeiul clauzei privind rezervele latente.

172 În această privință, pe de o parte, trebuie să se constate că argumentul întemeiat pe lipsa gestionării controlului utilizării pierderilor nu este coerent. Astfel, și alte întreprinderi care nu îndeplinesc condițiile clauzei de restructurare pot să aibă dificultăți economice și să nu fie în măsură să gestioneze utilizarea pierderilor, fiind excluse complet de la aplicarea clauzei de restructurare. Pe de altă parte, în speță nu este pertinentă diferența de situație dintre întreprinderile care necesită restructurarea și întreprinderile stabile în ceea ce privește accesul la capital și disponibilitatea rezervelor latente. După cum Comisia a arătat în mod întemeiat în considerentul (91) al deciziei atacate, obiectivul eventual de favorizare a accesului la capital al societăților aflate în dificultate nu este inherent regimului fiscal.

173 Prin urmare, trebuie să se concluzioneze că nici reclamanta, nici Republica Federală Germania nu au prezentat elemente care să permită justificarea măsurii în litigiu în conformitate cu jurisprudența citată la punctele 158-160 de mai sus.

174 În concluzie, se impune respingerea celui de al doilea motiv și deci a acțiunii în totalitate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

175 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Cu toate acestea, potrivit articolului 134 alineatul (3) din același regulament, în cazul în care părțile cad fiecare în pretenții cu privire la unul sau mai multe capete de cerere și în cazul în care împrejurările cauzei justifică acest lucru, Tribunalul poate decide ca, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, o parte să suporte o fracțiune din cheltuielile de judecată efectuate de cealaltă parte.

176 În speță, trebuie să se constate că se impune respingerea, pe de o parte, a excepției de inadmisibilitate ridicate de Comisie în temeiul articolului 114 din Regulamentul de procedură din 2 mai 1991 și, pe de altă parte, a acțiunii în totalitate, ca nefondate.

177 Având în vedere aceste împrejurări, reclamanta trebuie obligată să suporte, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, două treimi din cheltuielile de judecată ale Comisiei, iar Comisia trebuie obligată să suporte o treime din propriile cheltuieli de judecată.

178 Potrivit articolului 138 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, statele membre care

intervin în litigiu suport? propriile cheltuieli de judecat?. În consecin??, Republica Federal?
Germania suport? propriile cheltuieli de judecat?.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a noua)

declar? ?i hot?r??te:

- 1) **Respinge excep?ia de inadmisibilitate.**
- 2) **Respinge ac?iunea ca nefondat?.**
- 3) **Heitkamp BauHolding GmbH suport? propriile cheltuieli de judecat?, precum ?i dou? treimi din cele efectuate de Comisia European?. Comisia suport? o treime din propriile cheltuieli de judecat?.**
- 4) **Republica Federal? Germania suport? propriile cheltuieli de judecat?.**

Berardis

Cz?cz

Popescu

Pronun?at? astfel în ?edin?? public? la Luxemburg, la 4 februarie 2016.

Semn?turi

Cuprins

Cadrul juridic na?ional

Regula report?rii pierderilor

Regula nevalorific?rii pierderilor

Clauza de restructurare

Clauza privind rezervele latente ?i clauza privind grupurile de ?ntreprinderi

Situa?ia de fapt

Procedura administrativ?

Decizia atacat?

Procedura ?i concluziile p?r?ilor

În drept

Cu privire la admisibilitatea ac?iunii

Cu privire la calitatea procesual? activ?, în sensul articolului 263 al patrulea paragraf TFUE

Cu privire la interesul de a exercita ac?iunea

Cu privire la fond

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe lipsa caracterului selectiv prima facie al m?surii în litigiu

– Cu privire la primul aspect, întemeiat pe o eroare în definirea sistemului de referin??

– Cu privire la al doilea aspect, întemeiat pe o eroare în aprecierea situa?iei de drept ?i de fapt a întreprinderilor care necesit? restructurare ?i pe calificarea clauzei de restructurare drept m?sur? general?

– Cu privire la al treilea aspect, întemeiat pe înc?lcarea principiului protec?iei încrederii legitime

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe justificarea m?surii în litigiu prin natura ?i prin economia regimului fiscal

Cu privire la cheltuielile de judecat?

* Limba de procedur?: germana.